

trek

Český ráj 2003

aneb

Každý den jeden hrad a jedna hospoda

(25. – 27.10.2003)

25.10. – sobota

Do Českého ráje, cesta příjemná je... A proto jsme se tam vydali i my. Kuba s Jančou nám nabídli, abychom s nimi jeli na několikadenní, téměř zimní vandr, a tak jsme se v sobotu před sedmou hodinou ranní potkali na pražském hlavním nádraží se stejně ospalými lidmi (Kuba + Janča z Olešné, Roman + Majda, Ori + Věra, Filip + Olga, Naďa, Luky, Jana z Teplic a Ivča) jako jsme byli my (Šíkula + Radka). Sraz byl stanoven Lukášem, který organizoval odjezd z hlavního města, na 6:40. Všichni, kteří nestíhali sraz, poslušně podle pokynů posílali SMS jako potvrzení své účasti, avšak kvůli Janě z Teplic přijeli nakonec opožděně i Lukáš s Filipem a právě Janou. To nejvíce mrzelo Janču z Olešné, která také jednou přišla včas a myslela si, že za to bude od Lukyho pochválena. Po nákupu hromadné jízdenky pro čtrnáct (!) osob se náš neuspořádaný dav vydal na nástupiště, kde jsme čekali na rychlík R 940 s pravidelným odjezdem v 7:01.

Bylo nás hodně, a tak jsme ve vlaku směřujícím na Turnov obsadili docela velkou část vozu. Podle předpokladů měl v Mladé Boleslavi přistoupit hlavní organizátor Tomino, ale stalo se tak až v Bakově nad Jizerou, kde jsme dostali asi dvacet minut zpoždění. Cesta utekla rychle, zvláště když se nám stále dařilo držet Romana v přesvědčení, že Tomova přítelkyně Naďa je Lukášova sestřenice. Kolem deváté hodiny jsme jako celek o počtu patnácti kusů vystupovali v **Mnichově Hradišti** a vydali se na cestu. Po společné fotce u výpravní budovy železniční stanice jsme vyrazili po červené turistické značené cestě (TZC) směrem k hradu Valečov. Během chůze jsme natrefili na rybník s labutěmi, které dokonce někteří z nás ze svých skromných zásob krmili. Rovněž jsme neopomněli hojně využívat volně rostoucích plodů jako omrzlých hrušek či ořechů.

Ke skalnímu **hradu Valečov**, respektive jeho zřícenině, jsme dorazili kolem poledne. Vytesán do skály byl ve 14. století a v roce 1512 byl doplněn zděnými a roubenými dřevěnými stavbami. Z těch se v současnosti již moc nezachovalo. Zřícenina je ve správě obce a za 25 Kč za jednoho jsme si ji mohli celou projít. Šli nakonec všichni až na Filipa,

kteřý před hradem hlídal naše batohy a popíjel v tom mrazu (pár stupňů nad nulou) studené pivo. Šikula zavzpomínal, jak na zřícenině kdysi dávno spal a vyhnal je správce, kterého mu nápadně připomínal pán prodávající vstupenky a občerstvení v přilehlém stánku a který ochotou a vlídností právě neoplýval. Pohlazení duše novými vjemy jsme pak následně také museli obohatit o doplnění energie a tekutin, a to buď z vlastních zásob, nebo ve stánku.

Naším dalším cílem, kam nás dovedla stále červená TZC, byly **Drábské světničky**, kdysi prý sídlo loupežníků a zbojníků. Ve 13. století byl ve velkém skalním masivu vybudován hrad. Zůstalo zachováno osmnáct vytesaných místností. Mezi jednotlivými skalními masivy vedou žebříčky a lávky a z vrcholků je opravdu úžasný rozhled do krajiny. Rozdělili jsme se na dvě skupiny a vystřídalí se v hlídání batohů. Po prohlídce zajímavých skalních útvarů

jsme pokračovali dále. Prošli jsme úzkou soutěskou ve skalách, listnatým lesem, překonali několik schodišť vytesaných v pískovcových skalách v členité krajině a kochali se nádhernými výhledy jak do otevřené krajiny, tak na skály nad protějším svahem údolí. To už pomalu přicházel čas na návštěvu veřejného stravovacího zařízení. První hospodu jsme nakonec vynechali především kvůli nedostatku místa, ale v Příhrazech v rekreační oblasti u vypuštěného koupaliště jsme objevili hospůdku, kam se nás všech patnáct bez problémů vešlo a téměř vše jsme snědli. A to nejen obrazně, ale i doslova, protože tento podnik v neděli končil letos s provozem, a tak jim toho k jídlu moc nezbylo. Pan vrchní tvrdil, že po naší návštěvě už asi ani zítra otvírat nebudou...

Po návštěvě kulturního zařízení jsme se vydali prudkým stoupáním na Kobylí hlavu do lesů s cílem nalézt nějaké zajímavé místo, kam bychom postavili našich sedm stanů, protože se začalo pomalu smrákat. Stačili jsme ještě zhlédnout **zbytky hradu Hynšta**, kde se ve vytesaných místnostech ve skále ukrývali Čeští Bratři před pronásledováním. Vhodnou lokalitu pro naše dočasné příbytky se najít povedlo, i když na několikátý pokus. Nakonec jsme objevili příjemný malý plácek na skalách nad cestou a jak jsme později zjistili, nacházel se v přírodní rezervaci. Pár z nás si uvařilo něco k snědku, ostatní se spokojili se zásobami namazaných rohlíků z domova a jelikož brzy byla pořádná tma, tak jsme ještě někteří chvíli klábosili a poté šli brzy spát. Náš dočasný tábor se skládal ze sedmi stanů v obsazení Tom + Naďa, Kuba + Janča z Olešné, Šikula + Radka, Roman + Majda, Ori + Věra, Filip + Olga, Lukáš + Jana z Teplíc + Ivča.

26.10. – neděle

Ráno jsme vstali docela brzy (měli jsme hodinu k dobru, protože v noci došlo k posunu času) – některé vyhnala ze spacáku zima, jiné hlad. Holt peří je peří... Odchod byl stanoven na devátou hodinu a výjimečně byl téměř dodržen – paradoxně tentokrát zdržoval velitel výpravy! Přes obec Srbsko a rozcestí Pomníky, kde začalo pršet, jsme krátce před jedenáctou hodinou došli na **hrad Kost**, který je nejzachovalejším gotickým hradem v Čechách. Byl vystavěn na přelomu 14. a 15. století na pískovcové skále uprostřed tří údolí.

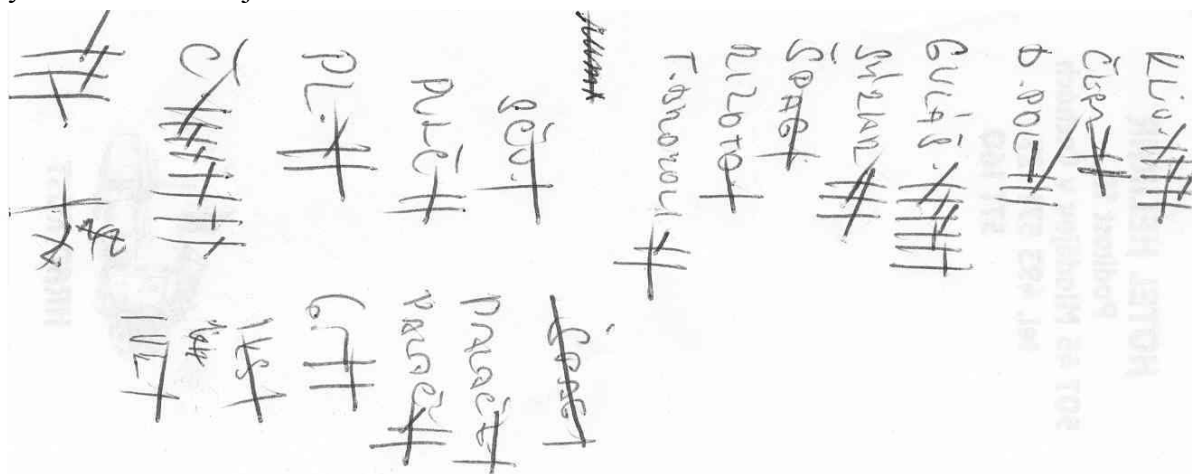
Jádrem hradu tvořil starý palác, věžovité obytné budovy a kaple. Hrad několikrát vyhořel a v 16. století byl dostavován. Po třicetileté válce byl využíván jen k hospodářským účelům. Expozice je vytvořena z majetku rodiny Kinských (ale jiné rodinné větve než té, z které pochází v poslední době neslavně proslulý šlechtic z Argentiny domáhající se poloviny historického dědictví České republiky). V jedenáct hodin začínala prohlídka II. okruhu (tvořená zejména mučírnou a hradní kuchyní), na kterou jsme se skoro všichni vydali. Samozřejmě chyběl kulturní barbar Filip a nechali se zlákat i Olga a Tom, kteří dali přednost osvěžovně. Opustila nás také Ivča, která se vydala na vlak, aby byla včas v práci. Mučírna

byla pěkně zrekonstruovaná, ale zklamalo nás, že na hradě Kost ve skutečnosti nikdy žádná nebyla... I tak bylo určitě zajímavé si na vlastní kůži a krk vyzkoušet například takový pranýř (Roman).

Po prohlídce jsme zašli do přilehlého hotelu Helikar na oběd (čekali nás zde již naši dezertéři Filip, Tom a Olga), kde jsme udělali pořádnou tržbu (proběhly zákusky jako rakvičky se šlehačkou nebo

milánské špagety – viz účet) a plánovali další program. Větší část skupiny se rozhodla, že pojedou zpět do Prahy. Je pravda, že počasí se moc nevyvedlo a téměř celou neděli drobně, zato ale úmorně pršelo. Nicméně nás šest (Jana, Kuba, Lukáš, Jana z Teplic, Šikula a Radka) vytrvalo a rozhodli jsme se zůstat.

Rozloučili jsme se v malé vesničce Libošovice, z níž se mi vybavuje pouze pěkný domov důchodců vedle rozcestníku turistického značení. Větší skupina vyrazila na železniční zastávku a my směrem na Turnov. V sousední vesnici Podlažany jsme po téměř dvou dnech opustili červenou TZC a pokračovali po TZC barvy zelené. Po několika ušlých kilometrech převážně údolím Čertoryje, když se začalo trochu smrákat, jsme u obce Nouzov našli pěkné tábořiště s ohništěm a pláckem přesně pro naše dva stany v bývalém místním pískovém lomě. Šikulovi se podařilo i z mokrého dříví rozdělat oheň a na železné trojnožce, která byla vedle ohniště, jsme uvařili čaj i polévku. Byl to pěkný večer a plápolající oheň byl tak příjemný, že jsme ani nevnímali drobné kapky deště.

27.10. – pondělí

Vzbudili jsme se do pěkného dne. Kuba s Janou se s námi rozloučili a vyrazili přes Hrubou Skálu na vlak do Sedmihorek. Naše čtyřka měla spoustu času, a tak jsme šli poklidně na Turnov. Cesta byla příjemná, začalo svítit sluníčko – prostě den, jak má být. Došli jsme až na hrad Valdštejn, kam jsme se také zašli podívat. Měli otevřeno, ačkoli bylo pondělí. Vstupné bylo 10 Kč pro studenty, a tak jsme rádi přispěli na opravu hradu, která probíhala v plném proudu. Během chvilky se sešla docela velká skupina lidí a ujal se nás kastelán. Byl velmi upovídaný, ale po pravdě nám toho o historii moc neřekl, spíše se vyžíval v pikantních historkách předků. Tak jsme se například dozvěděli o šlechtičně, která se jako velmi mladá zamilovala do kováře, příbuznými byla uvězněna v Turnově a nakonec zemřela podivnou smrtí. Měli jsme také možnost se kochat nádherným výhledem do hor a dozvědět se, že v Jilemnici je 15 cm sněhu! Nás však hrálo sluníčko. Prošli jsme si celý hrad postavený na dvou skalních ostrozích a pokračovali dále do Turnova.

Prohlédli jsme si město z pěkné rozhledny a už jsme byli na vlakové zastávce v Turnově. Do odjezdu vlaku jsme měli ještě asi hodinu, a tak jsme nepohrdli nabídkou nedaleké restaurace. Najedli jsme se výborně, rychle a za naprosto lidové ceny, které u hotového jídla nepřesáhly 40 Kč (a měli točenou kofolu – 6 Kč za půl litru!). Bylo to úžasné a klidně bychom tam zůstali déle, ale vlak by na nás asi nepočkal. Nepřesvědčili jsme Janu z Teplic, aby domů jela přes Liberec pouze se dvěma přestupy, a tak si nakonec koupila jízdenku přes Prahu. Po téměř třech krásných dnech stráveným v malebné krajině plné bizardních pískovcových útvarů jsme se pomalu vydali ku Praze. Vlak měl stanoven pravidelný odjezd na 13:38, s mírným zpožděním jsme se přepravili na turnovské nádraží, kde jsme přestoupili na osobní vlak do Prahy (prav. odj. 14:08, prav. příj. do Prahy hl. n. v 16:28). Lukáš poté ještě usadil Janu do vlaku směr Ústí nad Labem, který odjížděl z Masarykova nádraží.

*Zapsala: Radka
Jako obvykle cenzuroval: Lukáš
Fotky: Ori*